

משוררת חדשה

רונית סלניקין, ילידת 1963, לוד, לומדת באוניברסיטת באר-שבע מדעי ההתנהגות שנה ג'. כותבת מגיל 12. השפעות מוצהרות: עמית, ז'אק פרבר, לאה גולדברג, יונתן גפן. קובץ שירים ראשון: שח הקול אני. הוצאת נוצה וקסת. מוקדש בתודה. להוצאה לאור שלי - הורי, שמעולם לא דרשו זכות יוצרים. ששים שירים בישראלית מושחתת, מפוכחת, מרירה לעיתים. מחלות ילדות: קצת יותר מדי התחכמויות. לא כולן מוצלחות. אולי עניין של גיל. שורת הסיום: "זה הכל. תודה". גם אנחנו מודים ומצפים להמשך.

זרמות בנו בחשאי.

כשהילד מצמיח שנים.

אפלו אותי

אפלו אותי קנית במחמאות.

ואני עדין לא סוף עונה.

עכשיו אתה מביט בחתיכות

של מה שנקרא פעם חזקה.

תזכר חיים מחוטי מסקנות.

ואני קרואה

להעיד נגד החיים.

אתה עוד תרים גבה

לספר בי השנויים.

ואין לי אליך אפלו שנהא.

(ושעידו נגדי הגשמים).

אין לנו

אין לנו סבות לאהב לפעמים.

אין לנו סבה זו אהבה לפעמים

אין לנו סבה לאהבה לפעמים

אהבה סבה טובה לפעמים.

נפגשו ברחוב

עשרים וארבע שנים מחיך

לעשרים ושנים

ברחוב.

טרנדיה של אבדן שותה קפה

עם שלוש אקבות ראשיות בחיים.

עונים לאותה מלצרת.

מחפשים על אותה שתיקה.

יד שהתאמנה פעם באגרוף.

מלספת רגל. שושברה בגיל שלוש.

חמש אהבות ואחת יחידה

מכבים את האור על סף המטה.

עשרים וארבע שנים ועשרים ושנים

נפגשו ברחוב.

התקשו להסביר עם מלים וידים

מה פשר הטוב.

ואיך נשבר השכר?

מים התערבלו במים.

ודמעותינו כמו נשרו

מאז ומתמיד על אותן לחיים.

אין שריטות

תמיהני על ידידי חיים פסח, מהיכן קלט את השמועה המוזרה על צפורני ששרטו, כביכול, בפניו של פריק והרי נפגשנו במסדרונות ועידת הסופרים והיתה לו הזדמנות לברר אמיתות של



מנחם פריק לא שרטו

שמועות אלו ממקור ראשון. האמת היא, מכל-מקום, שמערכת היחסים בין פריק לבני היא מצוינת, ותוצאות שיתוף הפעולה הפורה בינינו ניכרות יוסיים בסיפרי סימן קריאה והספריה היוצאים חדשים לבקרים בהוצאת הקיבוץ המאוחד, ובתוכניות המשותפות הרבות שאנו רוקים מים לגבי העתיד.

פרופ' עוזי שביט, מרצה בחוג לסיפורת עברית באוניברסיטת תל-אביב, החליף את אלכסנדר סנד בראות הוצאת הקיבוץ המאוחד.

בנימת הומור

בקשר לרשימתו על ועידת הסופרים שנת-פרסמה בשבוע שעבר מבקש חיים פסח להבהיר את המובן-מאליו והוא, שהדברים נכתבו בנימת הומור, וכן שכל מה שנאמר ברשימה שהוא מפי השמועה - בשמועה יסודו. כפי שצויין בפתח לרשימה, מטרת הדברים היתה לתאר את הא-ווירה שהיתה במקום ולא לתאר את כוונותיו של מנחם פרי בפועל.

חיים פסח מעורכי מאזניים, בטאון אגודת הסופרים, מכהן גם כעורכה של הוצאת זמורה ביתן.

ניכרת) - רק פאראנויה מפותחת עשויה לחשוך בי ככוונה להיות עורך ממונה לזמן קצוב של מאזניים. למה למי שגר בארמון משלו לעבור ולגור בשכירות בברון רולף? גם מעולם לא היגשתי את מועמדותי לוועד האגודה. מועמדותי הוגשה עליידי חברים בהנהלה היוצאת, ועל כך יש עדויות בכתב. על המזימת שזממתי נודע לי רק עתה, באיחור ניכר.

מנחם פרי

פרופ' מנחם פרי, מרצה בחוג לתורת הסיפ-רות באוניברסיטת תל-אביב, עורך כתב-העת והוצאת סימן קריאה וכן מכהן כאחד מעורכי הסיפריה המשותפת לקיבוץ המאוחד ולהוצאת כתר.

דוד פוגל: שלושה שירים

עננים נוסעים
נסכו קרעי לובן
אל הברכה הנכאה.

ורעפי גג
שחקו אדמים
תוך דמעות.

★ ★ ★

בין געגועי הלילה
החרשיים, הרכים.
אבא אליך.

בצל זכרון נעורים
אחבא -
ואת לא תראיני.

אולם בנומך
אתרקים בחלומך הבתולי, הצחור.

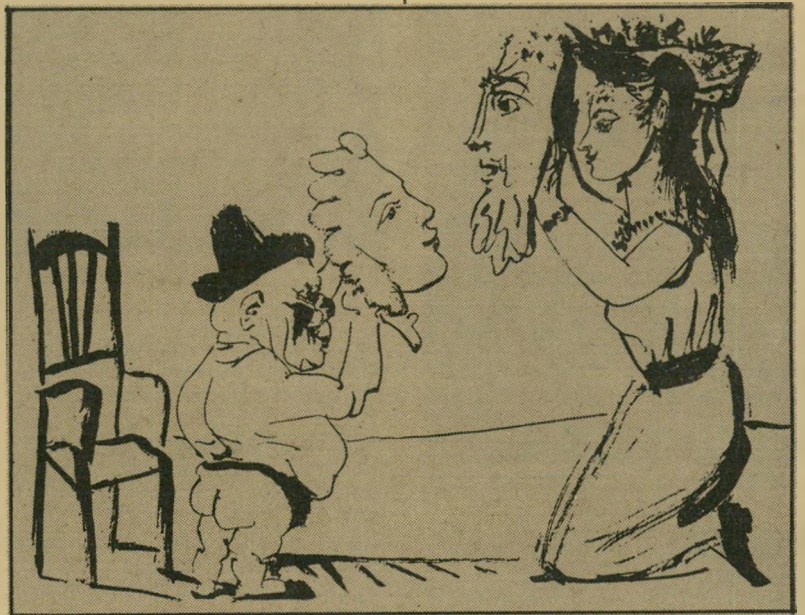
בדמות זבוב-רקמה
אעמד לי דומם
על גבעת שדך החור, החולם.

דומם אעמדה. -

(ד"ר גינת בעידו ועינים). או עקר, אימפוטנטי, מנוכר ומעלה גיחוך (הפרופסור בשירה). דומה שאין זה הזמן למתיחת קוים בין עדות וכיתות, מעין לבנוניזציה של חיי הרוח בישראל. עדיף דווקא לטשטש את הגבולות השגורים והמקובלים על החברה. להראות כיצד סרט של בוגאל (ספרדי) קרוב יותר, נרמה לי גם מעניין יותר, מאשר חלקים מסוימים במורשתנו. המיפגש עם אירופה נחוצ גם לנו, האשכנזים (אירופה הליטרארית או ההיסטורית, לא מה שנותר ממנה בפועל). ה"אירופאים", ומי יודע, אולי מי מצעירינו שיקרא את סצינת הבגידה בטרילולס וקרסידה לשייקספיר יהיה מחוסן בפני "שושלת" אשר קסמיה, כך שמעתי, כבשו את הנוער אף בגידה שבקיכוצי הנגב. לנורון, בית-הספר לכלכלה.

מיכתבים למערכת הארמון והברון

אין לי שום חלק במציאות הגרוטסקית של תככנות ביקמעממית, ששותפתי בה, מפי הש-מועות ומתוצרת הרמיון הפרוע, ברשימתו של



נערה עם ספרדי זקן (תחריט של פיקאסו)

חיים פסח על ועידת הסופרים (העולם הזה 2591). כעורך סימן קריאה, החי והמשגשג, סיפרי סימן קריאה והספריה (שהיא הצלחה מולית

גוניסטים (הגיבורים) שלהם. הם תמיד, כך או אחרת, דבר לא נרקם ונטוה בתוכם, הנפש אינה צומחת, גם אינה נובלת. העלילה היא רק בין הרמויות - לא בתוכן פנימה (כי אין להן אני. מציאות פנימית" וזכה להתחשות רק כאשר מדובר במטופרים בעלי כאוס ריסוציאטיבי). במילים אחרות, מוחמץ אצלנו הפך המש-מעתי ביותר של הספרות אשר במיטבה אינה משמשת, זו טעות מקובלת, כלי לביקורת חבר-תית, אלא קוראת תיגר על החברה בכללה, על אושיותיה, אף כי, באופן פרדוכסאלי או ריא-לקטי, קריאת התיגר הזאת, בשם האדם ונגד החברה, הופכת לנזקך החשוב שלה (אצל הרתיים יש כידוע פונקציה כזו לאיוב, קהלת והיאוש המהול במידה גרושה של פאראנויה אצל משורר התהילים). אם המיטאפיסיקה הדתית של עגנון קיווה במעמד האדם ביצירתו, היא גונגנה עליה מפני הפוליטיקה, המיטאפיסיקה שלנו. אלתרמן אבינו כבר ניסה לשלוט ולהקיף את כל הקומ-פלקס החברתי-פוליטי וסופו שנכבש על ידיו, כמו צ'אפלין בבית-החרושת המודרני. אצלו גם החלה הארטיזאציה האפקטיבית של הצבא שהיא גם, אולי, המיליטאריזציה של הארוס (הנערה והנער המיוזעים וה"ירויים" במגש הכסף וכו'). כאן שורשי הפאטוס הלאומי, הרי

אלתרמן של ארץ-ישראל השלמה לא נוצר יש מאין מיד אחרי מלחמת ששת הימים! אולם במקום לחטט בקרבינו, קל, נוח ונעים יותר, למקם את הימין ואת הבינוניות בבית שמש, בגוש אמונים, או לתור אחר שורשיה אצל אופ-נועני בגין מדרום תל-אביב.

התרבות שבכים

אם כן, כל המגרעות שמירון מוצא בסיפורת של בני המזרח קיימות גם אצל בני אשכנז. מול הראשונים הוא מציב את "סופרינו" כאילו היו קדושים קתוליים, אבות המהפכה הרוסית או האמריקנית החצוצים במצוקי שחם בגודל על-טבעי, מודל לחיקוי והתבוללות. ההנחה היא מכובד שתוכנית המערב נתונה בכיסם של האשכנזים (האם זו האירוניה של ההיסטוריה, איני יודע, אבל מי שהיו מכונים "אויאמים" באירופה ובפי יוצאי גרמניה ומרכז אירופה בישראל הדביקו את הצל המכוער הזה ליהודי המזרח). אולם, אל נשלה את עצמנו. ברדיצ'בסקי או הזו הבינו מעט מאוד בניטישה (אשר בעצמו נע אחוז תזוית בין שכבות עומק שונות). הם ודומיהם נשמו מעט מה-צייטיגייסט" של אירופה לאחר שהגיוחו מעירותיהם ומיד השתכרו מאדיה, אדם שלא בהכרח הועילו לבריאות. הם ניזונו מכלים שניים ושלישיים ולכתביהם יש כיום חשיבות היסטורית בלבד - אין להם ערך תזונתי. עגנון מורכב יותר, כאמור, אך מה לו ולאירופה בעצמו טען שגולד בירושלים. די לקרוא באיו אירוניה, אירוניה שהיא בעצם ציניות, מעין "הומור", הוא מתאר את פצועי ונכי מלחמת העולם הראשונה בגרמניה, אדרבה, את כל סממני ה"ספרדיות" שמדונה מירון ניתן למצוא אצל עגנון. אין אצלו הומאניזם, אין נפש גדולה, לוהטת, רבת גיוון. לעומת זאת, יש אנושיות עממית, יומיומית, עם "אירוניה" של עקמת-פה. יש קליינע-מנטשעלך ותהילה זעיר-בורגנית שהוא עוטר לראש. ההומאניזם החילוני אצלו לעולם הוא שטני, פרנקשטייני, על שום יומרותיו, ה"הזכרים" שלו